Схилившись на руку, дивлюся я

В вечірнє крайнебо далеке і глибоке…

І чую: проситься душа моя

Туди, де потонуло в хмарах око.

І тьохка серце у мене,

А в очах темно, темно, мутно…

Чого в душі моїй так зразу смутно.

Я подивлюсь, вечірнє небо, на тебе?

Покрите хмарами, мов хвилями те море,

Що нишком мовиш в тишині?

Чи радість першую, чи тяжке горе…

Ти шлеш самотньому мені?

Чого, скажи, твоя журлива мова…

Моїй душі недовідома?

І мова ся, і ся велика річ…

Для мене темна так, мов тая ніч.

Ти, може, мовиш те, що так, як хмари

Покрили, крайнебо, краси твої,

Так потемніють дні мої

Без радощів і від людської кари?

А може, те, що мій сирітський слід

Заллється на світі сльозою…

А доля зла, і хмара бід

Ударять громом надо мною?

Тебе я не пойму й того, що дальше буде,

А тілько важко так мені,

Неначе небо се і хмари сі…

Мені схилилися на груди.